

Sine-Eu-Supraeu, o poveste fără sfârșit

Stelian Stancu

Avem în noi un tot
Ce ține de construct, de viață
Avem în noi un port
Ce se afundă-n ceață.
Avem o fire ce se dă
În vânt după dreptate
Avem o stare ce e fadă
Atunci când nu trăim în libertate,
Cu noi din noi, interior
Cu sufletul plătând ce geme
Cu răzvrătiri ce nu au for
Căci doar lăuntrul are scheme,
Pe care cu greu mai poți
A stăpâni în public
Când răbufniri pornesc pe roți
E chipul parcă ludic,
Al celui ce nu ne ascultă
El Sinele din noi, dar fără vrere
Când Eul parcă stă la pândă
Pentru a opri panere,
Cu gânduri ce se-asemuiesc
Cu zarva de din noi
Când răbufnesc și nu se opresc
Atunci e tărașoi.
Iar doar el Supraeul vine
Cu norme, reguli și dreptate
Voind să facă numai bine
Cu orice preț, în toate,
Chiar dacă ea cetatea noastră
Formată din năravuri grele
În care sclavul-Sinele cu o ripostă
Va răzvrăti el binele.
Atunci, ea Santinela-Eul
Voind să fie pace
Ascultă ordinele stăpânului, el Supraeul
Și-ncepe să încarce,
El trupul cu speranța vieții
Pierdută în neantul crud
Pe care doar cu drag poeții
Au reclădit-o din el simplul nud.
Ființe cu ardori funeste
Pe care nu le înțeleg nici norii
Se plămădesc pe la ferestre

Uitând de ei florii,
Pe care doar triumghiul îi mai dă
Atunci când dă de știre
Că Eul și cu Supraeul stau la sfadă
Cum să-mblânzească Sinele.